

om vaker langs te komen. Ik dacht dat ze meer van me hielden...

8 januari

Het was mijn eigen idee om mijn belevenissen op te schrijven. Normaal gesproken haat ik schrijven. Op school moesten we soms een verhaal schrijven. Ik kon nooit iets bedenken. Als het tijd was, had ik vaak nog geen woord opgeschreven. Nu is het anders. Het experiment van de professor kan wereldnieuws worden. Het komt misschien wel in de geschiedenisboeken. Wat ik nu meemaak is misschien wel even belangrijk als het verhaal van de eerste mens op de maan of het dagboek van Anne Frank. Misschien worden mijn aantekeningen later miljoenen euro's waard.

Ik woon nu precies vijf dagen bij de professor thuis. Ik verveel me rot. De professor werkt de hele dag in zijn laboratorium. Hij doet er alles aan om van mij weer een gewone jongen van tien jaar te maken. Ik zit de hele dag te tekenen en strips te lezen. De professor had nog een doos met oude Donald Ducks op zolder staan. Binnenkort nemen mijn ouders een spelcomputer mee. De professor heeft alleen geen internet, dus online gamen kan niet. Ik heb ook geen telefoon. Mijn ouders vinden me

nog te jong. Te jong? Ik ben groter dan mijn vader, draag extra large onderbroeken en heb een baard. Ze willen blijkbaar geen contact met me. "Als je ons wil spreken Benny, mag je altijd met de telefoon van de professor bellen."

Ik verveel me zo erg dat ik school zelfs een beetje mis. Hoewel er een paar hele vervelende kinderen op school zitten (Jochem uit groep 8 bijvoorbeeld) is het ook best gezellig. Ik zit in een leuke groep, heb veel vrienden en mijn juf is oké. Ze is grappig en wordt nooit boos. Vorig schooljaar hadden we juf Ina. Die was het tegenovergestelde van grappig en werd altijd boos. We noemden haar 'de opperheks'. Ook omdat ze altijd zwarte jurken droeg en een pukkel op haar neus had. Uit die pukkel groeide een lange, zwarte haar. Walgelijk.

Gisteravond heb ik voor het eerst gedocht bij de professor. Toen ik in mijn blootje stond, schrok ik me wild. Niet alleen omdat ik overal haar op mijn lichaam heb (ook op mijn billen), maar mijn 'je weet wel' is heel lang en dik geworden. Mijn 'je weet wel' lijkt op een behaarde banaan. Ik heb me snel aangekleed en huilend mijn moeder gebeld. De professor vluchtte naar zijn laboratorium. Hij voelde goed aan dat ik even privacy nodig had.

Mijn moeder zei door de telefoon dat het normaal is dat alles groter is. "Je bent ongeveer veertig jaar Benny,

dit hoort er gewoon bij." Ze zei gelukkig niet dat mijn vader ook zo'n banaan tussen zijn benen heeft. Zoiets wil ik namelijk helemaal niet weten.

Het viel me op dat ze dit keer niet hoefde te huilen. Alle vorige keren huilde ze wel toen ik belde. Ik denk dat ze niet meer mag huilen van mijn vader. Of ze houdt niet meer van me. Misschien laat ze me wel in de steek. Dit hebben haar ouders ook gedaan bij haar. Mijn opa en oma zijn zeven jaar geleden naar Australië verhuisd en lieten niets meer van zich horen. We weten niet eens of ze nog leven. Misschien zijn ze wel opgegeten door krokodillen of haaien, daar stikt het van in Australië. Nu hebben we alleen nog maar contact met de opa en oma van papa's kant. Dit zijn wel een hele lieve opa en oma. Opa is kaal en heeft een grijze baard. Ook hij heeft een dikke neus. Dit zit dus in de familie. Alleen is zijn neus donkerpaars. Het lijkt wel een rijpe framboos. Mijn oma lijkt op een kaboutervrouwetje. Ze is klein en draagt rode puntlaarsjes. Meestal ruikt ze naar appeltaart. Haar lichtgrijze haar draagt ze in een knotje. Ze heeft hele zachte wangen. Als je haar een kus geeft, lijkt het net of je een pudding opzuigt.